

Den 20. november 2017 kl. 10:44 blev fogedretten sat i Retsbygningen af [redacted] Dommer [redacted].

Der blev foretaget FS 6-5316/2017

GRENKELEASING ApS
Marielundvej 48
2730 Herlev
mod

[redacted] Debitor 1

[redacted] Adresse 1

[redacted] By 1

Ingen var mødt eller tilsagt.

Der fremlagdes begæring med bilag, høringsbrev af 18/10 2017 og svarmail aa 25/10 2017 med bilag

Der afsagdes sålydende

kendelse:

Fogedretten er forpligtet til af egen drift at påse, om der foreligger et grundlag for tvangsfuldbyrdelse. I det foreliggende tilfælde er der tale om et betalingspåkrav med påtegning efter rpl. § 477 e stk. 2, jfr. Rpl. § 478 stk. 1 nr. 1).

En sådan påtegning kan kun udfærdiges efter en lovbestemt procedure, der bl.a. omfatter, at der er sket forkyndelse efter rpl. § 477 d stk. 1.

Fogedretten er vidende om, at retten i Glostrup, der har behandlet betalingspåkravet i denne sag, i en periode frem til et ikke præcist uoplyst tidspunkt ultimo oktober 2017 **generelt** har påtegnet betalingspåkrav efter rpl. § 447 e stk. 2 uden, at forkyndelse er sket. Denne praksis, der oprindeligt hidrørte fra Københavns Byret, og som har været brugt af så vides 4 byretter, går ud på, at betalingspåkrav sendes til modtagers e-eks i stedet for at foretage lovbestemt forkyndelse. Fremgangsmåden har været beskrevet i afgørelserne refereret FM 2017.123 og FM 2017.96.

Rekvirenten har været meddelt frist til at dokumentere eventuel konkret forkyndelse, men har ikke benyttet denne mulighed.

Fogedretten lægger herefter til grund, at forkyndelse ikke er sket.

En af de grundliggende betingelser for at give betalingspåkravet påtegning om domsvirkning var derfor ikke opfyldt, jfr herved FM 2017.96, hvor det direkte udtales bl.a., at ”betingelserne for som sket (dvs. uden forkyndelse) at give betalingspåkravet påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2, var derfor ikke opfyldt.”

Der foreligger derfor ikke en lovligt tilvejebragt retsakt, hvorfor der ikke foreligger noget grundlag for tvangsfuldbyrdelse.

Fogedretten har overvejet om rpl. § 501 stk. 2 kan føre til et andet resultat. Selv om ”rigtigheden” af en afgørelse normalt også omfatter processuelle forhold ved retsaktens tilblivelse, og selv om en part normalt må kunne stole på afgørelser fra domstolene, kan dette dog ikke antages at være tilfældet, når der er tale om en fast procedure, der rummer en generelt valgt tilsidesættelse af lovbestemte krav til underretningsformen, og som er kombineret med en mere liberal adgang til genoptagelse end loven i øvrigt giver adgang til.

Derfor bestemmes:

Sagen afvises.

Sagen sluttet.

Fogedretten hævet.

Dommer